

gør alt, hvad han kan, for at betale. Der ligger i den gældende Ordning et Incitament, der presser ham til at betale Skat, thi ellers mister han jo sin Valgret. Men i det Øjeblik det foreliggende Forslag vedtages, vil enhver Interesse være taget bort fra dem, som ikke er i Stand til at betale hver eneste Øre, de skylder i Skat. Det ærede Medlem kender formentlig de nugældende Panteregler saa godt — eller jeg maa i hvert Fald gaa ud fra, at andre af det konservative Parti gør det —, at han ved, hvilken økonomisk Katastrofe der kan nedkalde over vore Kommuner, hvis man foranstalter en saadan Klapjagt paa de kommunale Vælgere. Man gør praktisk talt Forholdene umulige for den store brede Befolkning, der ikke hvert Aar har sine sikre Indtægter at betale Skat af, hvis man gør det ganske problematisk for den, om den overhovedet kan have nogen Indflydelse paa de kommunale Forhold.

Af alle disse Grunde kan det Parti, jeg tilhører, ikke se, at der er nogen som helst Grund til at foretage Ændringer i den gældende Lov. Der er ingen Erfaringer for, at den paa noget som helst Punkt har virket uheldigt eller ikke overalt har opfyldt de Forventninger, der maatte stilles til Loven, da den blev vedtaget i 1924, og saa længe der ikke er det, maa vi i alt Fald fra vor Side fastholde, at der ikke er nogen som helst Grund til at foretage Ændring deri.

Til Slutning vil jeg gerne sige til den højtærede Indenrigsminister, at den Diskussion, der i 1925 fandt Sted i det andet høje Ting forud for de kommunale Valg i Anledning af en Forespørgsel, jo oplyste, at det Cirkulære, som den daværende Indenrigsminister støttede sig til og fastholdt, ogsaa havde været gældende under tidligere Indenrigsministre og vist oven i Købet sidste Gang var fornyet af den nuværende højtærede Indenrigsminister inden 1925. Men i øvrigt synes jeg ikke, at de to Spørgsmaal har noget med hinanden at gøre, idet Kommunalloven udtrykkelig fastsætter, at der kun skal være betalt Skat for en vis Tid. Hvis man strengt vilde kræve, at al tidligere Skat skulde være betalt, maatte det jo føre til, at man saa ogsaa sørgede for at foretage Udpantning; thi det kunde dog ikke være Hensigten, at en Mand, hvis han et Aar havde haft en meget betydelig Indtægt og Aaret efter gik i Stykker, saa han ikke var i Stand til at betale de 10 000—20 000—30 000 Kr., han skulde betale i Skat, et Beløb, som han maaske aldrig mere kom til at tjene paa et Aar, saa hele sin Levetid skulde have hængende i Halen

paa sig denne tilfældige Skat, han aldrig kunde betale. Paa den Maade vilde efterhaanden samtlige danske Vælgere kunne blive afskaffet som kommunale Vælgere. Derfor tror jeg, det er rigtigt, at det Cirkulære opretholdes, som sidst blev fornyet af Indenrigsministeriet i 1925, og som gjaldt under tidligere Indenrigsministre. Lad det være gældende, indtil der opstaar saadanne Forhold, at enhver kan se, at der virkelig er noget, der bør rettes; men Rettelsen bør da ikke foretages saaledes, at Konsekvensen bliver Afskaffelse af alle kommunale Vælgere.

Veistrup: Den kommunale Valglov, som vi lever under i Øjeblikket, er jo ikke nogen gammel Lov, tværtimod, det er kun 3 Aar siden, vi vedtog den, saa det kan ikke være paa Grund af, at Loven er forældet, at vi nu nødes til at beskæftige os med den. Det er altsaa ikke det, der er Grundlaget for det Lovforslag, som er fremsat af den ærede Forslagsstiller. Grundlaget er, at man nu ønsker at komme bort fra de Regler om kommunale Skatters Eftergivelse, som blev indført i Loven af 1924. Jeg vil gerne straks sige, at vi for vort Vedkommende ikke ønsker at deltage i dette Arbejde. Jeg tror, det vilde være urimeligt at gøre det; det forekommer mig, at saadan som Forholdet historisk ligger, vilde der være noget urimeligt i, om man nu gik bort fra de gældende Regler. Det er jo rigtigt, som der er blevet gjort opmærksom paa, at det ikke er en tilfældig Stemning, som har givet sig Udtryk i Loven af 1924; det er en Lov, der er blevet udarbejdet af en Kommission, skønt jeg ganske vist er klar over, at de Bestemmelser, som der her særlig tages Sigte paa, ikke er Kommissionens Arbejde, men skyldes en af Folketinget enstemmigt vedtagen Ændring, som ogsaa det konservative Folkeparti har stemt for. Det forekommer mig derfor noget mærkværdigt, at det ærede Medlem nu finder det nødvendigt at ændre disse Regler. Kort udtrykt kan jeg sige, at den ærede Forslagsstiller er gaaet frem efter Regelen: To Skridt frem og eet tilbage.

Ved Loven af 1924 skete der i Virkeligheden to Ting, som vi ud fra et demokratisk Synspunkt maatte hilse med Tilfredshed. Der skete for det første dette, at man forkortede det Ophold, som kræves for at faa Valgret i Kommunen; det blev nedsat fra 2 Aar til 15 Maaneder. For det andet legaliserede man Bestemmelserne om Eftergivelse af Skatterestancer. Det forekommer mig, at begge disse Ændrin-